

Aeroport provincial

“Importa la província, importen les inversions sumptuàries, importa ‘poder dir’ que tenim aeroport o que tenim AVE. Maria Puríssima. Importa anar a Madrid i vindre de madrid. I així els negocis i les glòries a Espanya seran, com ha de ser, una sola i beneficiosa cosa.”

No sé si vostès saben que el president de la Diputació de Castelló vol un aeroport. Un aeroport provincial. No tant pel fet que a Castelló faça falta un aeroport, que no en fa, sinó pel principi mateix de la provincialitat. Alacant té un aeroport, València té un aeroport, Castelló ha de tenir un aeroport. I més si es considera que les altres províncies del que ara en diuen Mediterrani nord-occidental, com ara Girona, Barcelona, Tarragona, Múrcia i Almeria, també tenen aeroport. I els principis són els principis, sobretot a la *Comunidad Valenciana* (“*Si no existiera, habría que inventarla*”) on la província és la mare de totes les realitats polítiques, econòmiques, i econòmiques i polítiques. On la Caixa, Bancaixa, es diu “*Caja de Ahorros de Valencia, Alicante y Castellón*”, i on el partit parlamentari que es diu ara nacionalista ha tingut com a subtítol “Alacant, Castelló i València”, i així continuariem parlant i escrivint. El poder, ací, és substancialment provincial, i quan cal multiplicar-lo per tres, a fi de conquerir-lo, es fa la multiplicació; i quan cal dividir-lo per tres, a fi d'exercir-lo i aprofitar-lo, es fa la divisió. Igual com Espanya, que és una nació de nacions, ací la Generalitat és una província de províncies, i quan poden, fins allò que era comú (com la Institució Valenciana d'Estudis i Investigació, o les edicions Alfons el Magnànim) es torna a provincialitzar.

El tristíssim president del règim anterior –no el de Franco, el del PSOE– no volia saber-ne res de les comarques, i un amic meu, conseller breu d'Administració Pública, hi va fer esforços tan meritoris com inútils. Les comarques només són els petits espais on es barallen els petits caps del PSOE, i això –el fet que es barallen comarca a comarca i no província a província– és l'herència més visible de l'antic PSPV. I com la seua ocupació principal és barallar-se, no tenen temps d'ocupar-se seriosament de coses tan intrascendents, tan allunyades de l'interès públic, com són els projectes d'infraestructures, el desastre de l'educació secundària, els desordres creixents de la sanitat pública, la burla sagnant de l'Acadèmia de la Llengua, la llengua mateixa sagnant i burlada, la censura en el lloc de la cultura, els negocis immobiliaris desbotcats, i altres petits detalls que no són *casus be-*

lli per a l'oposició perquè l'oposició no existeix, o no practica, o està pendent de les pròpies guerretes civils. Per això els és igual que aproven aeroports provincials, i que aproven –ells mateixos aproven– una insigne estupidesa com l'AVE que ve, corrent, de la Mesta per Albacete.

És, també, la ideologia del greuge i la comparació: cap província sense aeroport, cap capital espanyola de primera classe sense *alta velocidad* a Madrid. I així es reconstruirà, ben reforçat, l'esquema ferroviari velòcíssim d'una xarxa radial amb centre a Atocha-Chamartín-Puerta del Sol, que és l'objecte final del programa. No línies “perifèriques” (en diuen “perifèric” quan el centre no són ells), com ara Barcelona-València, o Barcelona-Bilbao, sinó radials, i Madrid centre de la roda, i la roda que no rode sense Madrid. A València, però, l'enganyifa és doctrina oficial i universal: les Corts Valencianes per unanimitat, o quasi, aproven que l'obra és urgent i vital. No una renovació de la línia existent, com entre València i Barcelona, que permetria velocitats altes i un trajecte de poc més de dues hores. No. Un AVE nou de trinca, per fer Madrid-València en hora i mitja. Centenars de milers de milions (que, en part, els valencians els pagarem dues vegades) per guanyar trenta o trenta-cinc minuts a Madrid i des de Madrid: ser diputat, membre de la direcció del PSOE o del PP, traficant d'influències, aznarista o zaplanista distingit, propietari d'apartament a Cullera, i altres activitats igualment vitals, serà molt més fàcil i més còmode.

I amb els diners que sobren, o amb els que falten per altres transports que sí que són generals, quotidians i necessaris, potser li faran –li farem: sempre paguem nosaltres, dues vegades o almenys una i mitja– un aeroport al president de la diputació de Castelló. No importa que siga perfectament superflu, del tot inútil, i que farà malbé el bellíssim Pla de l'Arc. Importa la província, importen les inversions sumptuàries, importa *poder dir* que tenim aeroport o que tenim AVE. Maria Puríssima. Importa anar a Madrid i vindre de madrid. Importa que els socialistes s'entretenguin amb misèries, que els ex- o paracomunistes esperen la veu profètica de Julio, i que el necessari nacionalisme polític valencià s'estiga ben frustrat, educat i callat. I així els negocis i les glòries a Espanya seran, com ha de ser, una sola i beneficiosa cosa.